

NOVEMBER ♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

LJUBA MOJA DRAGICA!

KAKO sem bila vesela Tvojega pisma! Trikrat sem tekla okrog hiše od same radosti in vsakemu sem ga pokazala, kdor me je vprašal, kaj norim. Oj, oj!

Mestno življenje si mi Ti popisala v drugačni luči, kakor sem ga gledala jaz s kmetov. Skoro bi ne verjela, ako ne bi pisala tega Ti, moja Dragica — sploh ne vem, če bi hotela verjeti.

Ob koncu pisma pa tudi berem, da Ti moja oblekica ni čisto všeč. Ne vem, ali si to zapisala sama od sebe, ali so Ti to naročili naša mama. Veš, kadar dobim jaz novo obleko od šivilje, takrat naša mama vselej tožijo in stokajo: »Oh, oh, oh, otroci, kaj bo to, kaj bo to! Me pa nismo nosile take obleke! To je vse pregosposko, vse pregosposko!«

Veš, oni dan je sosedova Tončka dobila toliko poguma, da je mami rekla: »Mama! Zakaj pa šivilji naročite, da naj tako obleko naredi?« Po so ji mama dejali: »Saj ji ne! Ona sama naredi tako — sam Bog ve, zakaj!« Pa je šla Tončka, ta jeziček, še k šivilji in jo vprašala, zakaj dela tako obleko, da se naša mama vedno jezé, pa ji je rekla šivilja, Strugova Franica: »Moram! Če bom delala vse po starem, bodo pa ljudje rekli, da nič ne znam in ne bom dobila

dela.« Z ljudmi se pa Tončka ne mara kregati, pa tudi ne zna se ne, zato je pa utihnila in mirovala. Ali homo otroci stare ljudi učili?

Ko bi ne bilo šole, bi te za prihodnji mesec povabila k nam. Veš, v decembru je pri nas lepo! Sicer je včasih mrzlo, pa nič za to. Dobro se oblečemo in zavijemo v svoje suknjice, brat vzame v roko gorečo baklo, pa gremo zjutraj zgodaj k zornicam. Od daleč gledamo, kako se bližajo od vseh krajev, s hribov in iz dolin, goreče luči — vse proti enemu kraju, proti cerkvi, tam pa ugasnejo. Vem, da bi ti to rada videla, samo če nisi preveč zaspana zdaj pozimi? Kaj?

Čakaj, ravno prav! Prav zdaj mi je prišlo na misel: o Božiču pridi! Bova šli o polnoči k sveti maši. Z baklo! Ali boš prišla? Prosi doma, ubogaj in pridna bodi, morebiti Ti bodo dovolili. — In pa tako rada bi Te še nekaj povprašala. V naši šoli je že nekaj deklic, ki so pristrižene na fanta. Meni je to silno všeč. Prosila sem mamó, da bi smela tudi jaz lase odrezati. Veš, da imam sicer dolge, toda tako lepih in dolgih ne ko ti. Ti celo lahko sedeš nanje, ko se razpleteš. Vendar sem upala, da mi bodo mama dovolili. Pa so kar na kratko rekli: »Ne!« Kaj pa ti misliš o tem? Kaj pravijo tvoja mama? Res so dolge kite lepota na dekletu, toda moda, draga moja, moda, moda — — —! Tudi na deželi ne moremo mimo nje.

Iskreno Te pozdravlja

Tvoja

Francika.

Matko Krevh: Črna muca.

GOSPOD urednik so me nedavno ljubeznivo okregali, češ da hočem vas, mlade čitatelje, prestrašiti s povestjo, pri kateri bi vam nedvomno stali pokonci vsi zlati, črni in kostanjevi kodri kakor ježu bodice. Zato so mi pisali: »Nikar tako! Mojih mladih prijateljev ne smete strašiti!« — Pa jih ne bom, če se gospod urednik res tako boje za nje! Ubogal bom. Toda povedal bom vkljub temu, da sem se jaz sam